

Kóbor Barbara

Az utolsó nap éjszakája

Kóbor Barbara

Az utolsó nap éjszakája

ATHENAEUM

Copyright © Tóth-Zsiga Borbála, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó: az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 577 5

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Szerkesztette: Ács Eleonóra
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Aduprint Nyomda Kft.-ben, 2016-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

JANUÁR 1., SZOMBAT

18 – Éjfél után

Szűk, mélybe vezető, sötét folyosó, föld alatti, misztikus alagút. Aranyszínű burkolatok padlótól plafonig, amitől hideg, nagyvilági és vágyottan sikkes a hely. Ilyen benyomást kelt az érkezőkben a Montmartre-on található Silencio. A szórakozóhelyet David Lynch tervezte; az ember úgy érezhette magát, mintha a *Mulholland Drive*-ba csöppent volna, és az ottani lerobbant miliőt rózsaszín szemüvegen át szemlélné. A tömeg az éjszaka elején még mérsékelt volt. A hely ugyanis csak éjfél után nyitja meg ajtóit a nagyközönség előtt. Addig a tagok mulatnak bent. Művészek, életművészek, gazdag entellektüelek hada tölti meg a föld alatti járatokat éjfél előtt. Séverine-t ezek az emberek nem vonzották. Jezabelnek volt ugyan tagságija, amivel Séverine-t is bevihette volna, de ők játszani akartak. Tagsági nélkül ugyanis nem volt biztos a bejutás. Hírhedt ajtónállók válogatták meg, hogy kik és mennyien me-

hetnek be. Általában a szépek, különcök, nádszálkarcsúak, egzotikus mandulaszeműek, egyszóval a nem teljesen e világi lények élveztek előnyt. Ők gond nélkül átjutottak az ajtónállókon. Jezabellel nemcsak e játék, de más miatt is úgy döntöttek, hogy éjfél után érkeznek: ekkor cserélődött le a közönség szomjasabbra, gyorsabbra, fiatalabbra és személytelenebbre. És ez is fontos volt. Rendszerint hajnali kettőkor pörgött csúcson a tánc és a tömeg. A hanghatás is elementáris volt, a falak akusztikája: akár egy stúdióé.

A bejutás felett érzett izgalmukat itallal csillapították. Nem volt kifinomult ízlésük az alkohol terén, így vodka-szódát ittak, aminek az ára egy business lunchéval vetekedett. Kicsit elhúzódtak a zsúfolt bárpulttól, Séverine szórakozottan nézte a készülő koktélokot és a mixereket, amikor megérezte a bőrén, hogy valaki figyel.

A bárpult szegleténél álló férfi szabályos, szép arcához jól állt a rövidre nyírt szakáll. Haja az álla alá ért, de nem kiengedve viselte: hátra volt fogva, így teljesen látni engedte a homlokát és a halántékát. Gyönyörű fejformája volt és nagyon szép mosolya, mely fel-felvillant, amikor a mellette lévő férfihoz beszélt, akinek az arcát homály takarta. Egyszerű ruhadarabokat viselt, feketét és szürkét, vékony volt, de az arca és a szeme erőt és tekintélyt sugárzott. Séverine-t annyira vonzotta, hogy szinte látta magát a férfival, ahogy az karon fogva kíséri.

Szép pár, gyönyörű, illenek egymáshoz. Nem tudta, hogy villám csapott-e belé, vagy csak az agya generálta az izgalmat, hogy végre érezzen valamit. A férfi szeme melegen simogatta őt, majd amikor Séverine rámosolygott, és tekintete hosszabban időzött rajta, határozottan elindult felé. Csak jött-jött, és Séverine elfeledte Frédéricet, Juant és az összes, csak a fejében létező hősszerelmest.

– Szia! – állt meg előtte a férfi. Hihetetlen, hogy valami ennyire spontán, ennyire egyszerű legyen, ámuldozott magában Séverine a vodka ritkás, de tartós ködében.

– Szia! – felelte Séverine a nagy zaj miatt a füléhez hajló férfinak, aki, mintha ez teljesen természetes, és nem csak barátok közt megszokott lenne, nagyon közel volt hozzá, lehelete súrolta a nő nyakát.

– Thor vagyok. – Séverine kuncogni kezdett, de rögtön meg is bánta, megijedt, hogy esetleg megbántotta a férfit.

– Ne haragudj! – szakadt ki belőle gyorsan. – Ez az igazi neved? Milyen különleges.

A férfi teljesen a büvkörébe vonta. Válasz helyett finoman, futólag végigsimított poharat tartó kezén, majd ugyanilyen gyorsan el is engedte. Keze súlytalan volt és nagyon finom tapintású. Elbűvölte, mint furulyaszó a kígyót, amíg meg nem érezte Jezabel nyirkos kezét a csuklóján, és a nő sürgető mozdulatát, amivel a mosdók felé intett. Elnézést kért a férfitől, majd elindultak.

Jezabel erőlködve hajolt a kétségkívül egyedi dizájn-megoldásokat felvonultató mosdóban lévő egyik fajansz fölé. A vacsora már távozott belőle, öklendezése azonban csak nehezen csillapodott.

– Haza szeretnék menni – mondta szaggatottan, sírósan, az öklendezéssel küzdve. – Ne haragudj, azt hiszem, terhes vagyok.

– Azt hiszed?

– Nem csináltam tesztet, nem akartam tudni az eredményt. Hazamegyek.

Felmentek a föld alól az éjszakába, a szabad ég alá. Jezabel igyekezett kihúzni magát, bár nehezére esett. Séverine taxiba ültette, miközben valódi sajnálatot érzett iránta. A terhesség neki is olyan lett volna, mint egy rémálom.

Amikor ismét a mélybe ereszkedett, időbe telt, míg megtalálta a férfit. Egyenesen odament hozzá, és mivel megint érezni akarta a bőrét, felé nyújtotta a kezét, és mosolyogva csak annyit mondott:

– Freyja vagyok.

19 – Hajnali 1 óra

A véletlen semmi több, csak megjósolhatatlan valószínűség. Fontosságát egyesek lebecsülik, míg mások istenítik, egyenesen Istennek hívják, a hitetlenek sorsnak, de mindegy, hogyan nevezzük. Ha

nem lenne, beleragadnánk első választásainkba, megszokott életünkbe. Unalmas volna az élet, főleg azoknak, akiknek nincsenek szándékos választásaik.

A Silencióban nem volt érzékelhető az idő, de véletlenek igenis sokszor történtek ott. Minden erőteljesnek és sodrónak hatott. Elvárásolt kastély, erős csillogás kiégett embereknek. A parketten egészen különlegesnek érezhette magát a táncoló. Séverine egyedül mozgott, úgy érezte, ő áll a terem közepén, és árad szét benne az élet. Részeg volt. Úgy érezte, szétfolyik. Ott volt mellette Thor, és az a hallucinációja támadt, hogy összekeveredik vele. Furcsállotta, az alkohol nem szokott így hatni rá. Túl gyorsan, túl sokat ivott – gondolta, ez kamaszkora óta hibája volt.

Amikor a tánc szüneteiben félrevonultak és beszélgettek, Séverine folyton Frédéricehez hasonlította magában a férfit. Izgalmas rácsodálkozás volt, mennyire más a keze, mennyire más az illata. És főként, mennyire közel van. De amíg Frédéric nem volt jelen, addig ez az új kaland teljesen kézzelfogható volt. Thor folyton a szemébe nézett.

– Olyan ijedt a tekinteted, mintha üldöznének. Lazulj el! Mindig így nézel? – Félreeső asztalnál ültek, a férfi kezét a térdhajlata alá csúsztatta, és finoman széttárta a széken a lábait. Közelebb húzta magához, székestül. Séverine reflexszerűen nézett körül, hogy vajon figyeli-e őket valaki. Meztelen-

nek érezte magát, pedig itt az sem érdekelt volna senkit, ha pucéron tárja szét a lábait. Mindenki magával volt elfoglalva.

– Dilidoktor vagy? Stresszterapeuta? – Séverine kissé élesen válaszolt, nehezen tűrte a viselkedésére vonatkozó megjegyzéseket. Ellentmondás támadt benne kétely és vágy között, előbbi a kérdés nyomán ébredt benne, míg utóbbi a férfi keze nyomán, mely ruhája takarásában most már a combja belső oldalát simogatta, szórakozottnak tűnő kiszámíthatatlansággal.

– Nem, dehog. Nekem tetszik ez a riadt tekintet, nagyon bájos – nevetett, és közben kivillantak kicsit hosszabb szemfogai. – Mint egy őzike az út közepén, a kamion reflektorfényében. Vagy egy vadász célkeresztjében. – Hirtelen elkomolyodott, majd ismét mosolygott, kivillantva fogait. – Viccelek.

– A férjem szokott folyton kritizálni – csúszott ki Séverine száján. – Igazából nem a férjem. Vagyis sajnós az. – Nem értette, miért beszél egy idegennek Frédéricről, de folytatta. – Elvett, de csak papíron, nem volt ott senki, és nem is tudtak róla az ismerősök, mert éppen nem jött jól neki a nyilvánosság. Akkor azt ígérte, hogy összeházasodunk majd a család, a barátok előtt is, megünnepeljük magunkat, de ez elmaradt. Már nem is akarnám, és szerintem ő sem. – Séverine nehezen formálta a szavakat, és nem is értette, miért hablatyol ennyit egy idegennek.

– Én elvinnélek. – A férfi szeme nevetett, fiatalabb volt Frédéricnél, vékonyabb, magasabb. Régen játszott, szinte elfeledett szerepeket hozott elő Séverine-ből. – Mindenki előtt. Bár nem vagy feleségtípus. Ezt bóknak szántam. – A férfi odahajolt hozzá, és most már nem is annyira futó csókot váltottak, mint kezdetben. Séverine alig győzött levegőért kapkodni, amikor elengedték egymást. Örvénylettek az érzései a vágyakozásban, mindent nagyon színesnek, részletesnek, intenzívnek látott és érzett. Úgy érezte, megállt az idő. Ilyen nem sokszor történt vele életében, és fájdalmasan szerette az élményt. Gyerekkorában volt ilyen, amikor az apja lökte a kötélhintáját, ami a garázsajtóra volt felszögezve. Aztán később, amikor az a fiú az erdőben egy fának támasztotta, és úgy csókolta, szépen és hosszan, ahogy azóta senki. Közben úgy érezte, a fa törzse támasztja meg, hogy ne porladjon el. Érezte ezt még párszor, amikor nyáron, verőfényes nap-sütésben, szép tájakon autózott, amikor mozogtak vele a fák. Vagy amikor meleg szellő ölelte körbe. Ezekben a pillanatokban volt boldog, és meg tudta számolni a két kezén, hány ilyen alkalomra emlékszik. Nem érzett hasonlót, tíz éve biztosan. A sötét gondolatok nem engedték. De ebben a pillanatban beütött, és azt akarta, hogy minél tovább tartson.

– Menjünk el hozzám – mondta a férfi, és Séverine nem tiltakozott. – Jobb lesz, mintha feleségül vennélek.

– Ebben nem kételkedem, de ez még nem garancia semmire – kuncogta a nő, miközben felszedelőzködtek.

– Akkor úgy fogalmazok: jobb lesz, mint a legmerészebb gondolat, Freyja.

Séverine elvarázsolvá botladozott kifelé, ámuldozva végtelen szellemességén, melynek köszönhetően ezt a zseniális nevet sikerült magának kitálatnia. Telefonja kitartóan rezgett, véget nem érően, de nem érezte meg. A készülék már vagy egy órája alkalmi kísérője kabátzsebében pihent.

20 – Hajnali 2 óra

Miközben suhant a metró, szorosan egymáshoz simulva álldogáltak. Nem tudtak taxit fogni, de nem is bánták.

– Szerintem mi már találkoztunk – suttozta Séverine a férfi fülébe. – Nagyon közel lakom. Hogy egy közhellyel éljek: kicsi a világ. És Párizs még annál is kisebb. Mondhatnám azt is, hogy menjünk hozzám, de én egyáltalán nem akarok hazamenni. De nem is tudnék, mert elfelejtettem a címetet. Mintha elvarázsoltál volna.

A nő körül kellemesen imbolygott a világ, a szavakat egyre kásásabban ejtette ki: – Thor. Elvarázsoltál valamivel?